Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

vào bao, không hút. Một chi tiết quan trọng vừa đập vào trí nhận xét của chàng.

Tắc-xi mới vượt được một quãng đường ngắn. Theo luật giao thông trên đảo, xe phải chạy bên trái, song tài-xế lại men theo lề mặt. Nghĩa là gã Tàu có bộ mặt phúc hậu này chỉ là tài xế đội lốt. Không những thế, hắn còn là người ngoại quốc vừa chân ướt chân ráo đến đảo. Nếu đã sống trên đảo hắn không thể không am hiểu luật giao thông đã có từ ngày người Anh cai trị.

Văn Bình nhếch mép cười thương hại. Chàng thương hại gã tài xế giả mạo kiếm nhân viên hành động sắp sửa bị chàng làm thịt. Chàng thương hại luôn cả sở điệp báo nào đó sắp sửa mất một cộng sự viên... ngu như bò.

Chàng bèn đập nhẹ vai hắn. Hắn thắng ngay lại :

— Chưa đến nơi mà...

Dường như hắn vừa nhớ đến luật giao thông bên trái thì Văn Bình ra lệnh cho hắn dậu xe. Hắn ngoảnh cổ nhìn chàng. Chàng nhún vai :

— Anh mới đến Tân gia Ba ?

Mặt hắn hơi biến sắc. Hắn nuốt nước miếng :

— Vâng. Mới đến.

— Thảo nào. May đường vắng, nếu có xe chạy

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

ngược chiều thì anh đã vào thăm bệnh viện.

— Ông tha lỗi. Tôi mới gia nhập nghề tắc-xi nên còn bỡ ngỡ. Phải nuôi hàng đống con lại cả...

— Thôi, đừng lẻo mép nữa: Anh nói tiếng Quảng Đông sai be bét. Hừ, anh chờ tôi trên đường Nam Kiều từ khi nào ?

Gã tài xế không còn vẻ bối rối pha trộn sợ sệt như trước đó một phút nữa. Có lẽ hắn thấy bị lộ tẩy nên đánh bài liều. Hắn trợn mắt :

— Phải, tôi nói tiếng Tàu sai be bét vì tôi không phải là người Tàu. Tôi cũng không phải là tài xế tắc-xi. Tôi được lệnh đậu xe chờ anh trước cửa hàng của Cheng Ho. Anh cần biết thêm điều gì nữa ?

— Tạm đủ.

— Cám ơn anh. Giờ đây mời anh mở cửa xe, lên phía trước lái giùm tôi. Thú thật với anh, tôi có tính lơ đãng, cứ chạy theo lề mặt... Anh chỉ lái hết đường Nam Kiều là có người đón.

— Nếu không tôi chịu lái giùm...

— Không nên. Đây là thành phố Tàu, người Tàu vốn không ưa dính đến chuyện riêng của thiên hạ. Tôi sẽ cho anh ăn đòn, bỏ lê bỏ càng, giả cảnh sát đi qua họ cũng mặc kệ.

— Mời anh biểu diễn quyền thuật.

— Đừng dại. Chẳng nói giấu anh, tôi là người Nhật chính cống. Tôi mang giòng máu nhu đạo trong người. Trông bộ vó của anh, tôi biết anh có võ. Nhưng anh ơi, tôi là đai huyền đen đệ nhị. Người Nhật đai huyền đen đệ nhị thường đánh ngã đai huyền đen đệ tam ngoại quốc dễ dàng.

Gã tài xế Nhật nói đúng. Song chưa đúng hẳn. Đành rằng nhu đạo là môn võ thuần túy Nhật, đến sau đại chiến thứ hai khi quân đội chiếm đóng Mỹ cho phép dậy nhu đạo trong các trường thì nhu đạo mới lan tràn ra hải ngoại, nhưng từ bấy đến nay hàng chục ngàn võ sĩ Tây phương đã đến Nhật thụ giáo nên nhu đạo không còn là môn võ độc quyền của Nhật nữa. Ngôi vị bá chủ này đã bị lung lay tận gốc rễ từ ngày võ sĩ Hòa Lan Geesink chiếm giải vô địch thế giới về nhu đạo. Vả lại, gã tài xế không biết rằng người ngoại quốc trước mặt hắn là Z.28. Chàng thắt đai đen đệ tứ đẳng song giới đệ tứ Phù Tang chính cống đều bị chàng hạ đo ván trong nháy mắt.

Nghe hắn khoe khoang, chàng mỉm cười :

— Anh thua là cái chắc. Tôi sẵn sàng nhường anh ra đòn trước.

— Xạo. Nói xạo chết uổng mạng.

— Anh muốn thi thố tài nghệ trong xe hay xuống đường ?

— Hừ... Anh thèm ăn đòn, tôi đành chiều ý anh vậy. Đường này vắng, có cây to tướng bên trái... Anh xuống đi. Coi chừng... nếu anh chơi xấu rút súng tôi sẽ không tha.

Tuy trời đã khuya, khách bộ hành vẫn còn đi lại. Xe hơi vùn vụt chạy qua. Hai người kéo nhau đến cây cổ thụ sừng sững trên vỉa hè lồi lõm. Gã tài xế nện gót một cách tự tin. Trước khi lâm trận hắn đã nắm vững thắng lợi trong tay.

Hắn nghiêng mình chào chàng rồi đấm dứ tay trái trong khi tay phải móc từ dưới lên trên bằng một thế atêmi tuyệt diệu. Văn Bình đứng yên, chờ đòn đến gần mới gạt. Chàng không dùng sức mà đối phương vẫn ngã bắn vào gốc cây. Hắn chồm dậy, vung tiếp atêmi vào yết hầu. Hắn không nương tay nữa. Hắn đã bắt đầu đánh đòn chết. Điều hắn không ngờ là Văn Bình không thèm né tránh cũng như không thèm đỡ gạt. Mặc dầu đó là đòn chết. Chàng chỉ hơi nghếch cổ để lãnh trọn cú atêmi kinh khủng. Một tiếng «bưng» nổi lên, như thể sống bàn tay của gã tài-xế chạm lò-so. Đòn atêmi của hắn bị dội bật. Văn Bình khoẻo nhẹ, nạn nhân động đầu luôn xuống cống.

Giờ đây Văn Bình mới hút thuốc. Chàng ung dung thở khói bạc hà, chờ một lát gã tài-xế hoàn hồn, lớp ngóp bò dậy, mình mẩy ướt sũng vì nước cống. Nước cống ở khu Hoa kiều Tân gia Ba phá kỷ lục hôi hám nên hắn nhăn nhó, miệng méu sệch như muốn khóc. Hắn là người Nhật có khác, khi chiếm thượng phong thì coi trời bằng vung, khi bị sa cơ thì nhũn như con chi chi. Chàng vứt mù-soa cho hắn lau mặt rồi hỏi :

— Chịu chưa ?

Hắn nín thinh. Chàng gõ ngón tay vào xương vai hắn :

— Giờ đây anh đã thấy rõ sự thật. Theo lẽ thời nghề nghiệp tôi không thể tha anh. Nghĩa là tôi phải hạ thủ anh để bảo toàn bí mật. Nhưng tôi, tôi lại sẵn sàng cho anh về với vợ con. Thôi, trèo lên xe, và lái về đường Vườn Cây.

Gã tài xế lùi lũi chui vào băng trước. Hắn nhìn chàng, đợi chàng gật đầu cho phép mới dám mở máy. Thái độ ngoan ngoãn của hắn không làm chàng kinh ngạc. Hàng triệu người Nhật khác đều có thái độ như hắn sau khi nước Nhật đầu hàng đồng minh. Tuy nhiên, Nhật lại là dân tộc trọng danh dự. Thà chết, họ không chịu để danh dự bị chà đạp.

Vì vậy Văn Bình không hề có cử chỉ kênh kiệu nhằm hạ nhục gã tài xế. Chàng ngồi yên, thả khói Salem qua cửa xe gió lùa. Lát sau tắc-xi đến đầu đại lộ Vườn cây.

Gã tài xế rụt rè :

— Thưa ông...

Chàng ngắt lời :

— Cứ chạy nữa. Dừng ở số 585. Khách sạn Liên lục địa (1).

Hắn cho tắc-xi lăn từ từ. Dường như hắn muốn nói gì với Văn Bình song lại ngại ngùng.

Chàng điềm nhiên xuống xe. Gã tài-xế Nhật nhìn chàng bằng đôi mắt một mí không chớp. Chàng giơ bàn tay chào hắn, giọng thân mật :

— Phiền anh về trình với xếp là đại tá Z.28 lấy phòng trong lữ quán Liên lục địa.

Gã tài-xế đáp :

— Thưa đại tá, vâng. Tôi xin báo cáo đầy đủ lên thiếu tướng Tôkita.

Dưới ánh sáng đèn nê-ông nhiều màu rực rỡ không ai có thể nhận ra sự biến đổi đột ngột trên da mặt của Văn Bình. Bình tĩnh có hạng như chàng

(1) tức đại khách sạn Singapura Intercontinental gồm 193 phòng, hoàn toàn điều hòa khí hậu, và có hồ tắm, tiệm làm đẹp và tiệm hớt tóc...

mà tiếng «Tôkita» gã tài-xế Nhật vừa nói cũng làm chàng xanh tái... Thì ra gã tài-xế giả hiệu này là đàn em của một thiếu tướng Nhật, tên là Tôkita...

Đến Tân gia Ba, chàng đinh ninh chỉ gặp Agong, rồi gặp Cheng-Ho, rồi đấm đá, bắn súng loạn xạ một hồi trước khi đoạt lại các thùng thép Disa, vù một mạch về Saigon. Chàng không dè diệp vụ Disa là bát trận đồ, tới nơi chưa có thời giờ ngả lưng, ngắm nghía những giai nhân ngực nở eo nhỏ, thì những cái tên thắt họng đã hiện ra... Lim Koon, trùm Phản gián, thằng Sue oắt tì mà khôn hơn người lớn lõi đời, Hsiang-pen Lih với bí mật đảo Hồng, thiếu tướng Tôkita...

Là dân trong nghề, dầu sinh sau đẻ muộn, Văn Bình không thể không biết tới thiếu tướng Tôkita. Thật ra, ông ta chưa được thăng cấp tướng, đại chiến thứ hai chấm dứt, ông đeo lon trung tá hoặc đại tá gì đó, nhưng dư luận và đàn em của ông kính trọng ông tôn ông lên làm tướng. Hồi đó, ông chưa đến 30. Giờ đây ông đã xấp xỉ lục tuần. Nếu nước Đức có «ông tướng không mặt» (1) luôn luôn mai danh ẩn tích, xuất quỷ nhập thần thì trong hàng con cháu Thái Dương thần nữ cũng có «ông

1 — tức tướng Đức Gehlen, sau thế chiến làm cho Mỹ, giờ đây làm cho Tây Đức.

tướng không hình bóng» Tôkita.

Tôkita là sĩ quan tình báo trong bộ tham mưu của đạo quân chiếm đóng Tân gia Ba. Binh sĩ đồng minh bị bắt giữ làm tù binh được di chuyển lên miền bắc, đàn ông khỏe mạnh bị xung vào công cuộc thiết lập con đường sắt nối liền Vọng Các với Ngưỡng Quang. Lực lượng dân công này được chia làm 2, đội F. và đội H. Đại tá Tôkita cải trang làm hạ sĩ quan gác tù, sự [illegible] nhân đạo của ông từng tranh thủ được cảm tình của nhiều binh sĩ đồng minh, và do đó, ông đã khai thác được một số tin tức. Tuy nhiên, Tôkita còn có nhiều nhiệm vụ tình báo quan trọng khác trong vùng. Người ta không biết rõ nội dung vì trước ngày Thiên Hoàng chấp nhận đầu hàng vô điều kiện Tôkita đã trốn biệt. Hồ sơ mật của C.I.A. và MI-6 ghi nhận Tôkita là thủ lãnh điệp báo tài giỏi. Gần đây có tin nói Tôkita xuất hiện ở châu Âu. Văn Bình không ngờ Tôkita lại có mặt trên đảo.

Chàng mừng rơn. May gã tài xế không bắt gặp phản ứng sửng sốt của chàng. Chàng muốn hỏi hắn «có phải thiếu tướng Tôkita anh vừa nhắc tên là thiếu tướng chân gỗ không?», song chàng không dám, vì câu hỏi này có thể khiến hắn chột dạ và ngậm miệng. Trong những ngày sống ở trại

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

Wampo(1), Tôkita bị rắn độc cắn ở bắp đùi trái. Tủ thuốc của trại không đủ khử độc nên ống chân xưng vù và tấy mủ. Nếu không điều trị kịp thời, chất độc sẽ lan đến các bộ phận khác. Tôkita bèn rút phăng trường kiếm treo trên vách ra, chặt đứt chân trái đến gần bẹn. Từ đó, ông ta mang hỗn danh là «tướng một chân» hoặc «anh hùng chân gỗ».

Chàng bèn lựa lời hỏi gã tài-xế :

— Dạo này «anh hùng chân gỗ» còn ham thức khuya múa kiếm như ngày xưa ở Wampo không ?

Gã tài-xế buột miệng :

— Thưa còn. Đêm nào thiếu tướng cũng thức đến hai ba giờ sáng múa kiếm một mình cho khuây khỏa. Về cái chân bị cắt, thiếu tướng...

Gã tài-xế đột nhiên câm họng. Trong một giây đồng hồ thiếu cẩn tắc hắn đã khờ dại tiết lộ bí mật. Hắn là võ sĩ Nhật, chàng có thể cứa cổ, mổ bụng hắn hắn cũng sẽ không nói thêm nữa. Trừ phi chàng áp dụng chiến thuật ngoại giao khôn ngoan...

Chàng chẹp miệng :

— Thôi, tôi đi. Anh đừng ngại, tôi không thuật lại với ai những lời anh vừa nói đâu. Từ lâu tôi vẫn hâm mộ thiếu tướng. Tôi nghe nói thiếu

1 — trại tù binh này ở Xiêm, gồm chừng 1.500 tù binh.

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

tướng còn đau chân nên hỏi thăm dấy thôi.

Gã tài xế đáp ngay :

— Không, thiếu tướng đã khỏi hẳn. Cái chân ni-lông của thiếu tướng cử động nhanh nhẹ như chân thật. Gặp thiếu tướng đi bộ ngoài đường, không ai biết thiếu tướng xài chân giả.

— Hiện thiếu tướng ở đâu ?

— Xin anh tha lỗi. Nếu tôi biết chỗ ở của thiếu tướng, tôi cũng có bổn phận giữ kín. Nhưng thú thật với anh tôi không biết, mặc dầu tôi là đàn em thân tín từng theo hầu mấy chục năm nay. Và không riêng tôi, ngay cả cô Disa cũng không biết...

Hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác... Gã tài-xế quả là kho tin tức vô cùng quý giá. Hắn vừa giúp chàng giải tỏa những bí mật dầy đặc. Trước phút vĩnh biệt cõi đời, Cheng Ho nhắc đến Disa, giai nhân Disa. Thì ra Disa là cộng sự viên của tướng Nhật Tôkita...

Chàng vẫy chào gã tài-xế lần nữa. Nếu hắn cho phép, chàng đã ôm hôn hắn để biểu lộ lòng biết ơn. Nhưng hắn lại tiếp tục ngồi yên như phỗng đá trước vô-lăng. Sau khi chàng đi khuất sau những xe bán thức ăn la liệt trên vỉa hè, hắn mới nổ máy.

Tản bộ trên đường Vườn Cây về khách sạn.

không hiểu sao Văn Bình lại nhớ đến ông Hoàng. Lý do khơi động tâm thần chàng là một tiệm ăn Ý đại Lợi tọa lạc cùng đường với khách sạn.

Tiệm ăn Sorentô.

Trong số cộng sự viên gần cận, Văn Bình có thể tự hào là người hiểu rõ nhất đời tư của ông tổng giám đốc. Ông mê món ăn Ý, tuy nó chẳng có gì đặc sắc, còn thua món ăn Pháp hoặc Tàu một vực một trời. Món ruột của nước này là mì, đủ thứ mì khác nhau, hoặc món pizza, một loại bánh đút lò với cà-chua trát dầu ô-liu, và hỡi ơi, với thịt cá đối trộn củ hẹ... Ông Hoàng đã nếm đủ món ngon trên thế giới, ấy thế ông lại có cảm tình đặc biệt với mì và bánh cá đối củ hẹ. Chẳng qua nước Ý là nơi có Sorentô, và Sorentô là nơi có người đẹp Maria của ông... Bà Maria chết thảm trong một tai nạn nghề nghiệp, ông Hoàng ở vậy, không tục huyền. Biết tính ông, Nguyên Hương thường còm-măn ở một tiệm Ý các món ăn Ý cho ông.

Chàng hồi tưởng lại tối hôm ấy, chàng vào văn phòng ông tổng giám đốc để nhận chỉ thị về điệp vụ Disa. Ông đang ngồi bâng khuâng với điếu xì-gà Ha-van khói um, và đống hồ sơ cao ngất trên bàn. Phía sau buya-rô là giỏ chậu sứ nhỏ xinh, trồng những giò phong lan nhỏ xíu, hoa nở

đủ mầu. Chàng đã đối diện ông gần 5 phút đồng hồ mà ông không để ý. Ông thở khói xì gà, rút cặp mục kính ra lau, đeo lại vào mắt, rồi cúi xuống bàn, lấy ra một xấp giấy tờ sặc sỡ in hình mầu. Đó là giấy tờ quảng cáo danh lam thắng cảnh Tân gia Ba.

Nhân viên ngoại giao ở các sứ quán được lệnh thu thập mọi giấy tờ quảng cáo, hình ảnh liên quan đến khách sạn, tiệm ăn, vũ trường, rạp hát... rồi tập trung gửi về Sở Mật vụ. Những tài liệu này sẽ giúp một phần quan trọng cho điệp viên hoạt động ở xứ người khỏi bỡ ngỡ. Trong đống ảnh mầu trên bàn Văn Bình thấy tấm ảnh của tiệm ăn Sorentô. Ông tổng giám đốc cầm lên ngắm nghía một hồi, mắt ông đột nhiên buồn lạ lùng...

Đột nhiên Văn Bình buồn lạ lùng. Chàng có cảm tưởng Tân gia Ba là bãi vắng heo hút, lạnh cóng da thịt, chàng phải tìm đàn bà để sưởi ấm.

Định mạng trớ trêu đã khiến chàng gặp một thiếu phụ có dáng đi uốn éo như rắn khi chàng đặt chân lên hành lang, sắp sửa về phòng. Nàng mặc sường sám Trung hoa bằng lụa Thái, may ngắn và sát. Lụa bằng tơ tằm Thái có đặc điểm đáng yêu là dính liền thân thể như làn da nên nàng mặc

y phục đàng hoàng mà như trần truồng. Văn Bình chỉ được chiêm ngưỡng cái cổ trắng ngần, cái lưng tròn thuôn, và cái mông nẩy nở. Nhưng chỉ một trong ba bộ phận phụ tùng này đã đủ mang lại phần thưởng hoa hậu sắc đẹp cho nàng, khỏi cần nàng trình diện eo ngực và diện mạo.

Chàng bật lên tiếng huýt sáo. Thiếu phụ cách chàng một quãng, tuy vậy nàng vẫn nghe được tiếng huýt sáo biểu lộ sự tán thưởng của chàng. Nàng quay mặt lại.

Tiếng huýt sáo rụt rè của Văn Bình lớn lên thành tiếng «ồ». Chàng quên đói. Chàng quên cả khát. Chàng quên luôn sự nhọc mệt. Thân thể nàng là một kiệt phẩm của hóa công hoàn mỹ. Nàng cao to như phụ nữ phương Tây, song vẻ đẹp của nàng lại không mang tính chất phũ phàng. Nàng chống nạnh, khoe đôi môi trái tim và cặp mắt nhung ươn ướt :

— Anh cần gì ạ ?

Nàng đặt một câu hỏi quá thừa. Vô lý nữa là khác. Chàng cần gì, nàng đã biết. Nụ cười và nhỡn tuyến mời mọc của nàng đã làm Văn Bình yên tâm. Chàng chắt lưỡi, ra dáng tiếc nuối :

— Cần được mời cô uống rượu.

— Anh táo gan thật. Chưa quen mà dám rủ em uống rượu. Vâng, em không từ chối. Nhưng em chỉ thích uống sâm-banh thôi.

— Tưởng gì chứ sâm banh thì cô uống cả két cũng có. Nào, mời cô...

— Vâng, anh chờ em một phút. Em cất gói đồ này trong phòng rồi xin xuống nhà.

Nàng giơ gói đồ gói giấy trắng cho chàng thấy. Đúng phép nịnh đầm trong sách vở, chàng phải đỡ giùm cái gói trên tay nàng. Thế mà từ nãy đến giờ... chàng đứng trơ như thổ địa, chẳng biết lịch sự gì ráo. Nàng không tẩy chay chàng là may lắm.

Chàng bước tới song nàng đã chối đây đẩy :

— Cám ơn anh, cái này nhẹ tàng, em cầm được rồi.

Nói đoạn, nàng quày quả lui gót. Chàng vội cản lại :

— Không... không uống rượu dưới nhà. Giờ này họ đã đóng cửa. Nếu cô không nề hà, xin mời vào... phòng tôi.

Nàng nheo mắt, ri rỏm :

— Đàn bà Triều Tiên chúng em không được lễ giáo cho phép nửa đêm vào phòng đàn ông lạ. Em biết anh là người thượng lưu, đứng đắn, song lễ giáo nước em khắt khe nghiệt lắm, xin anh cảm phiền...

Giai nhân đang đòn phép với chàng. Nàng là con gái xứ củ sâm có khác, da dẻ nàng phây phây toát ra một sức khỏe vô tận. Đứng trước mặt nàng tự dưng bản lãnh bách chiến bách thắng của Z-28 trở nên yếu đuối, chàng muốn nói «em ơi anh rất ghét đàn bà nói dối», song lưỡi chàng bị líu lại Thật ra Cao Ly đối với chàng chẳng có gì xa lạ, chàng đã mòn vẹt gót giầy trên vỉa hè Hán thành lưỡi đã quá quen với dưa kim chi cay rộp, quá quen với làn môi của những cô gái kisaeng (1), Cao Ly có đạo Phật và đạo Khổng lại từng bị Tàu cai trị (2) nên lễ giao cũng chỉ có thể khắc nghiệt đến như quê hương của chàng là cùng... Người đẹp Giao Chỉ đã biết ăn diện mini, mặc đồ tốp-lét hở ngực thì lẽ nào dàn bà Triều Tiên của em lại chưa biết vào phòng anh uống rượu !

Nàng nói xong, cười tình với chàng một cái có thể làm tòa bin-đinh nguy nga của đại lữ quán Liên lục địa đổ sụp. Rồi nàng ngoe nguẩy cái mông tròn sửa soạn tháo lui. Chàng bèn hối hả đề nghị :

(1)— Kim chi là món bắp cải, củ cải muối của Đại Hàn thì ai cũng biết, còn kisaeng có lẽ ít ai biết, đó là một hình thức ả đào giống như Geisha ở Nhật, nhưng đắt tiền hơn.

(2) – Triều Tiên bị Nhật đô hộ trong 36 năm mãi đến hết đại chiến thứ hai mới giành được độc lập, và chia đôi

— Cô cho phép bồi mang rượu đến phòng cô nhé?

Nàng ngẫm nghĩ một phút. Một phút khi ấy sao dài thế. So sánh với con đường đầy bụi và đầy nắng xiên khoai từ phía bắc bán đảo Mã Lai xuống Tân gia Ba trên chuyến xe đò cà mèn đóng hộp, lẽ nó còn dài hơn trăm lần. Trống ngực Văn Bình đập lớn như phèng la ngày hội, giai nhân lắc đầu thì khổ.

Nàng không lắc đầu, song mặt nàng thoáng vẻ lo lắng nghiêm trang :

— Vâng, em xin đồng ý. Nhưng...

Nàng ngước nhìn chàng, cặp mắt của nàng chứa chan hẹn hò nóng bỏng. Nàng vừa tỏ tình bằng mắt với chàng. Tại sao nàng còn nói «nhưng» ?

Thì đây, nàng thở dài, tiếp :

— Nhưng... em là gái có chồng. Anh chỉ nên vào thăm em một lát.

Chàng bước song song với nàng. Nếu nàng giới hạn thời gian là một phút đồng hồ chàng cũng ký luôn bốn tay, huống hồ nàng gia ân cho chàng những «một lát». Tùy theo tài ba của chàng, một lát có thể trở thành một phút, hoặc một giờ, hoặc trọn đêm nay, và cả những đêm kế tiếp, hầu khỏa lấp thời gian quạnh quẽ trên đảo Phong Lan...

Té ra phòng nàng ở xế phòng chàng... Rõ là

«hữu duyên thiên lý năng tương ngộ», chàng thầm cảm tạ ông Hoàng đã dặn thuê phòng ở đây.

Đã là phòng khách sạn thì phòng nào cũng gồm những đồ dạc bầy biện như nhau, không khí trong phòng cũng như nhau, ấy thế phòng nàng lại có một bầu không khí khác hẳn. Dường như nàng rắc nước hoa hồng đầy buồng tắm. Mùi nước cốt hoa hồng này thích hợp với đàn bà có nước da trắng và thân hình nẩy nở nên Văn Bình cảm thấy [illegible]mê.

Cái nệm dầy trải khăn giường trắng toát [illegible]m thường trước mắt chàng, quyến rũ và kích động. Nàng khép cửa lại, chàng quên bấm chuông kêu bồi lấy rượu. Chàng quên hỏi nàng chừng nào ông xã của nàng về. Nàng đẹp như thế này, chắc ông xã của nàng phải là quan lớn trong guồng máy Nhà nước, và nếu là thương gia thì phải là chủ nhà băng, chủ các giếng dầu ngoài khơi. Chồng già, bụng phưỡn chân run, ngu[illegible] đẹp không thể không tìm kiếm món lạ... Và chàng đã xuất hiện đúng lúc...

Không chần chừ thêm nữa, Văn Bình nắm bàn tay nõn nà của nàng. Chàng kéo đại nàng vào ngực chàng để hôn. Tình yêu cần được sửa soạn đầy đủ cứ a-la-sô như hồ đồi là mất cả chì lẫn chài.

Nhưng người đẹp xứ củ xâm lại ẩy chàng ra. Nàng chúm chím cười rồi nói :

— Anh làm em sợ hết hồn.

Chàng kéo nàng lại lần nữa, và lần này nàng đã gỡ khỏi tay chàng gọn gàng và lanh lẹn. Cử chỉ thần tốc của nàng làm chàng chột dạ. K[illegible]ợ hết hồn khi ấy không phải là nàng. Mà là Văn Bình. Song Văn Bình lại mang một chứng bệnh bất trị. Đôi khi chữa khỏi, nhưng rồi mắc lại như trước. Đó là bệnh mù, bệnh điếc trong tình yêu...

Cho nên khi ấy chàng chỉ mang máng cảm thấy nàng giỏi nhu đạo. Thứ nhu đạo chân truyền phát xuất từ lò luyện võ Kôđôkan Nhật bản. Và cách né tránh của nàng cũng là một ngón chân truyền, tương tự phương pháp của võ sư đệ lục đẳng Sônê (I)... Nhưng óc chàng chỉ chịu làm việc qua quít. Những tế bào trong thần kinh hệ đã bị tê liệt bởi nhiệt lượng từ thân thể nàng tiết ra.

Nàng ưỡn ẹo hỏi chàng :

— Thong thả, anh ơi. Chúng mình chưa biết tên nhau là gì... Anh ơi, anh cho em biết tên đi.

Tưởng gì, chứ chỉ cần biết tên thì chàng thỏa

I— võ sư Sônê, vô địch Nhật bản, có kỹ thuật né tránh tuyệt đẹp, song đáng tiếc là đã bị một đệ ngũ đẳng người Hòa Lan là Geesinck đánh bại, và mất luôn ngôi vị vô địch thế giới.

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

mãn nàng ngay. Trên nguyên tắc—một nguyên tắc thiết cốt, có thể định đoạt sự sống và sự chết của nhân viên hành động ở hải ngoại—chàng phải dùng tên giả. Thông hành giả, chứng minh thư giả, danh thiếp giả, chàng thiếu gì giấy tờ giả trong mình. Chẳng hiểu sao chàng lại vui vẻ «lạy em, anh ở bụi này»:

— Tên anh là Văn Bình.

Người đẹp cười ròn tan:

— Anh là Văn Bình, tức đại tá Z. 28?

Chàng bắt đầu thức tỉnh. Song người đẹp Triều Tiên đã lùi ra xa, nàng vẫn cười ròn tan, song gương mặt nàng lại đầy vẻ giết chóc tàn nhẫn:

— Ồ, anh đã nói thật thì em cũng chẳng giấu nữa, anh là đại tá Văn Bình thì thưa anh, em là Disa. Disa...

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

VI

Anh hùng chân gỗ

DISA... DISA

Văn Bình choáng váng mày mặt như thể mỗi tiếng nói của giai nhân Triều Tiên là một cơn gió độc. Disa là tên của điệp vụ chàng có bổn phận hoàn tất trên đảo trong vòng 24 giờ đồng hồ. Disa còn là tên của một cô gái nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm.

Cheng Ho nói không sai: Văn Bình là kẻ lọc lõi, cương nghị, giàu kinh nghiệm quốc tế mà vẫn bị nàng lôi vào xiếc như chơi. Kể ra, nếu được ôm tấm thân bốc lửa ấy vào lòng thì có sao nữa chàng cũng không bối hận. Đằng này... chàng chưa được hưởng gì cả.

Máu nóng bốc lên mặt, Văn Bình nhảy vọt sang bên để thủ thế. Chàng hy vọng núp được sau cái giường trước khi phe địch trở tay. Nhưng người